

Kirkeligt Centrum

Den 5. oktober 1992

Nedenstående forslag fremsendes herved til Folketingets Kirkeudvalg til orientering og overvejelse

Folkekirkens struktur

Provstiudvalg/menighedsråd/sogn

Inden for folkekirken er der i de seneste år sket flere nye tiltag.

Som eksempler kan nævnes:

Der er sket en udbygning af folkekirkens undervisningsinstitutioner. Det sidste skud på stammen er oprettelsen af Folkekirkens pædagogiske Institut, der som noget nyt skal tilbyde kurser, også til folk, der arbejder inden for det frivillige kirkelige arbejde.

Der er udgivet en ny bibeloversættelse, og her fra 1. søndag i advent træder en ny liturgi i kraft.

Der er kommet en ny lov om vedligeholdelse af vore kirker og kirkegårde, der lægger flere beføjelser ud til de lokale menighedsråd.

Der er foregået en livlig debat om folkekirkens struktur.

Biskop Herluf Eriksen har specielt taget fat på problemet vedrørende præstemanglen. Et problem, som han dagligt konfronteres med i de hurtigt voksende byområder omkring Århus.

En gruppe provster – med Viborgs domprovst Karsten Nissen i spidsen – har fokuseret på problemerne med fordelingen af de økonomiske midler mellem de forskellige sogne. Dette problem skal ses i sammenhæng med, at menighedsrådene til stadighed tager flere pengekrævende opgaver op, samtidig med at de økonomiske muligheder inden for folkekirken indskrænkes, sådan som det også sker inden for det øvrige samfund.

Stadig flere er enige i, at det er nødvendigt, at der bliver en tættere sammenhæng mellem ansvar og kompetence. Eller sagt på en anden måde: Menighedsrådet, som har ansvaret i et sogn, må i langt flere sager kunne træffe de endelige afgørelser. Rådets fornemmelse af at være under formynderi og kontrol må fjernes.

Det vil fremme arbejdsglæden og ansvarsfølelsen.

Kirkeministeren har blandt andet ved loven om samarbejde mellem menighedsråd lagt flere afgørelser ud til rådene. Denne lov åbner blandt andet mulighed for, at menighedsråd i mindre sogne kan gå sammen om løsningen af opgaver, som de økonomisk ikke selv kan klare. Det drejer sig for eksempel om ansættelse af sognemedhjælpere.

Problemet her er blot, at pengene til sådanne tiltag på længere sigt skal findes lokalt, det vil sige, at de skal findes ved besparelser på andre konti, hvis kirkeskatten ikke skal stige.

Det næste skridt må derfor være, at menighedsrådene også får større råderet – og dermed større ansvar og ansvarlighed – med hensyn til økonomien.

Dette kan gøres på forskellige måder.

Nogle har foreslået, at menighedsrådene inden for en kommune lægges sammen til et fællesråd, der så får ansvar for fordelingen af de økonomiske midler mellem sognene.

En sådan løsning vil imidlertid stride imod det, som alle er enige om, nemlig vigtigheden af at fastholde det eneste virkelige nærdemokrati, som er tilbage i Danmark: de lokale menighedsråd.

Hvordan kan man så give rådene større økonomisk råderet, samtidig med at man fastholder og udbygger det lokale selvstyre?

Et af forslagene har været, at hvert enkelt menighedsråd får et beløb, de selv kan forvalte og altså også selv få til at slå til. Det vil sige en overgang til en eller anden form for rammebevilling.

Umiddelbart synes denne løsning besnærende. Problemet er bare at få fastlagt retningslinier for fordeling af de til rådighed værende midler mellem sognene inden for en kommune.